

de Panorama Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 47 — 23 NOVEMBER 1951

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DE GROTE ATTRACTIE

BOBBIE EN ZIJN GEVLEUGELD

Duizenden sneeuwvlokken vallen uit de donkere hemel. Hele grote en ook hele kleine vlokjes dwarrelen in dansende vlucht door elkaar. Bobbie, die in de kamer voor het grote raam in zijn bedje ligt, kijkt naar al die dansende witte dingen. Hij slaat zijn handen tegen de ruiten aan, om die donzige vlokken te grijpen. Maar dat kan hij niet, want Bobbie is ziek, en hij ligt in zijn bedje, en de vlokjes zijn aan de andere kant van het raam.

Wat zou Bobbie graag tussen al die dwarrelende dingen lopen.

Bobbie moet aldoor maar stil blijven liggen. Hij kan de sneeuw door de huiskamerruiten wel zien.

„Moeder . . . . moeder," roept Bobbie uit alle macht.

„Ja, jongen, hier ben ik al. Wat is er?" vraagt moeder, die bang is, dat haar jongen weer pijn heeft gekregen.

„Moeder, kijk daar eens. Daar bij de seringestruik."

Moeder kijkt naar buiten, maar ziet niets dan witte sneeuw.

„Kijk, moeder, daar," zegt Bob, zijn neus tegen het raam platdrukkend. Mevrouw de Wit kijkt in de aangegeven richting.

„Ziet u daar dat zwarte hoopje in de sneeuw?" Moeder tuurt weer naar buiten. Ja, nu ziet ze het ook.

„Wat zou dat zijn?" vraagt Bobbie. „Het is net een vogeltje."

„Wacht maar, ik zal wel even gaan kijken, wat het is." Even later is moeder de deur al uit.

Bob ziet, hoe moeder het zwarte hoopje voorzichtig oppakt en naar binnen draagt.

Als moeder de kamer weer binnenkomt, kan Bobbie zijn ongeduld haast niet bedwingen. Hij kan bijna niet in zijn bedje blijven.

Hij hoeft ook niet lang te wachten, want moeder zegt: „Het is een echt vogeltje, Bobbie. Maar het beestje is een beetje ziek. Het kan zijn vlerkjes niet goed bewegen."

„Mag ik het even zien, moeder?" bedelt Bobbie. Dat wil mevrouw de Wit nu liever niet en daarom zegt ze: „Wacht maar, Bob, ik weet iets veel beters. Jij mag een bedje voor het zieke diertje maken."

Moeder gaat naar de keuken, om even later weer terug te komen met een stevig sigarenkistje en een pak watten.

„Kijk," zegt ze, „nu moet je de watten netjes langs de kant leggen,

dan wordt het een lekker warm bedje."

Bob is direct vol ijver. Hij krijgt zowaar kleur op zijn bleke wangen. Al heel gauw heeft hij het kistje helemaal in orde. Heel voorzichtig legt moeder het vogeltje in de watten. Het beestje kijkt eerst een beetje schuw rond. Maar als het de lekkere warmte om zich heen voelt, blijft het stil liggen.

„Nu hebben we twee zieken in huis, hè, moeder?" zegt Bobbie, waarop moeder vlug het antwoord heeft: „Nu moeten jullie doen, wie het eerst weer beter is."

Een paar dagen zijn voorbijgegaan. Bob is al heel wat opgeknapt. Vanmorgen heeft de dokter gezegd, dat hij een paar uurtjes op mag. Wat vindt onze Bob dat fijn.

Het eerste wat hij doet, als hij op is, is naar zijn vriendje in het sigarenkistje kijken. Piep, de mus, is in die paar dagen dat hij bij de familie de Wit in huis is, ook al aardig opgeknapt. Bobbie's moeder heeft hem ook goed verzorgd. Piep is nu al zo ver, dat hij door de kamer hipt. Bang is hij helemaal niet voor Bob. Ze zijn de beste vriendjes geworden.

„Moeder," vraagt Bobbie, „wanneer krijgt Piep weer eten?"

„O, jij schavuit. Nu wou jij Piep zeker uit je hand laten eten, hè?"

Ja, moeder had het precies geraden, want Bobbie had al zo vaak gezien, dat Piep uit moeders hand at. Nu zou hij het zelf ook wel eens willen proberen.

„Nu, vooruit dan maar, omdat je voor het eerst weer op bent."

Moeder geeft de bus met zaad. Piep, die de bus zo langzamerhand al kent, wipt nu op de rand van het kistje en houdt zijn kopje scheef, alsof hij zeggen wil: „Mag het kleine baasje me nu voeren?"

Piep schijnt er niet genoeg van te kunnen krijgen.

Hippend pikt hij de zaadkorreltjes uit Bob's hand. Maar moeder kijkt onderhand op de klok, en tot haar schrik ziet ze, dat Bobbie al meer dan een uur op is.

„Zo, jongen, kijk eens op de klok, het is je tijd, hoor. Ik zou nu maar weer heerlijk onder de wol gaan."

Bob heeft daar nu helemaal geen zin in. Hij stribbelt heftig tegen. Hij heeft de laatste weken al zo lang in bed gelegen. Maar als zijn moeder hem belooft, dat hij morgenmiddag Piep weer mag voeren, laat hij zich gedwee onderstoppen.

Rikketik . . . . rikketik . . . . Het dooit!

VRIENDJE

Bob zit voor het raam te kijken, hij is nu bijna weer helemaal beter. En Piep .... ? Piep kan ook al weer fladderen. Hij zit nu bij Bobbie in de vensterbank. Samen kijken ze naar de lekkende druppels, die allemaal kleine kuiltjes in de natte sneeuw maken. Piep hipt ongedurig rond. Af en toe slaat hij zijn vleugeltjes breed uit, alsof hij ze wil meten. En dan ineens ....

Tjoep, daar vliegt hij op, het raam uit, de wijde wereld in.

Bobbie kijkt zijn kleine vriendje verbaasd na. Dat had hij helemaal niet verwacht.

„Moeder, moeder, kom eens gauw. Piep is weggevlogen."

Als moeder bij Bob komt, kijken ze samen door het raam Piep na. Hij vliegt nu hoog boven de huizen heel ver weg.

„Moeder, zou Piep nu nooit meer komen?"

„Ja, jongen, dat weet ik niet, maar ik denk het wel."

Moeder vindt het ook erg jammer, dat Piep er zo plotseling vandoor is gegaan. Maar tegen Bobbie zegt ze: „Piep is een vogeltje, en nu hij weer vliegen kan, is het hier binnen veel te klein voor hem geworden. Hij wilde nu de wijde wereld weer in, bij zijn andere vriendjes."

Bob, die dat allemaal wel begrijpt, knikt hevig, maar toch vindt hij het jammer.

Moeder had wel begrepen, dat er eens een dag zou komen, dat hun vriendje er vandoor zou gaan. Ze had lang van te voren al een mooi plannetje gemaakt. Heel ongemerkt loopt ze naar de muurkast toe, en dan ineens slaat Bobbie zijn handen in elkaar van plezier, want wat haalt moeder daar te voorschijn .... ? Een vogelhuisje, dat hij al altijd zo graag had willen hebben voor de vogeltjes in de winter.

Bob is ineens al zijn narigheid vergeten. Hij vliegt van vreugde moeder om de hals en zegt: „Nu kan Piep nog eens terugkomen, en dan hoeft hij niet in de kamer, hè, mam? En mag ik hem dan weer voeren?"

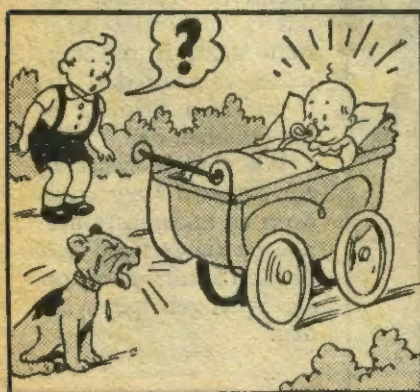
Moeder is blij, dat haar cadeau zo goed in de smaak is gevallen. Ze knikt haar jongen lachend toe en zegt: „Ja, Bob, en ik weet zeker, dat Piep niet alleen komt. Hij brengt vast al zijn vogelvriendjes mee, om ze te vertellen en te laten zien, waar hij gewoond heeft."

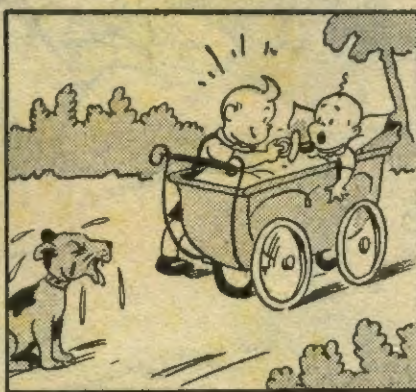
En zo gebeurde het.

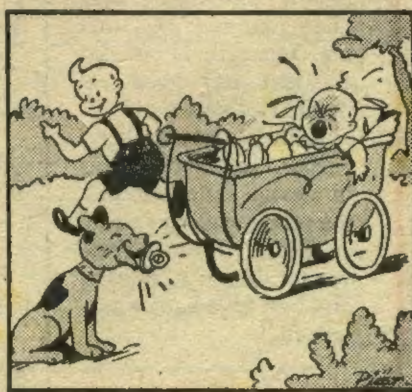
Toen het vogelhuisje in de tuin stond, keek Bob nog vaak naar zijn kleine vriendje, dat zijn vriendelijk verplegertje nog niet was vergeten.

L. B.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

In het ziekenhuis

Annemiek was ziek geworden,
Maar de dokter had gezegd,
Dat het niet zo lang zou duren,
Dan kwam alles weer terecht.

Wel moest zij heel dapper wezen,
Want ze ging naar 't ziekenhuis,
En dat was toch even anders,
Dan haar eigen bedje thuis.

Maar ze was een heel flink meisje,
Alle zusters vonden dat,
Want ze slikte reuzenkranig
Alles wat ze nodig had.

Pillen waren het en drankjes,
En die smaakten haar niet best,
Maar ze hielpen haar genezen,
En het rusten deed de rest.

Nel, een schoolvriendin, kwam dikwijls
Bij het meisje op bezoek,
Ze bracht lekkers voor haar mede,
Of een alleraardigst boek.

Ziek zijn is voorwaar geen pretje;
Maar 't gaf Annemiek wel moed,
Dat men haar trouw kwam bezoeken,
Daarmee deed men haar veel goed.

J. HEILOO

LEERRIJKE LESSEN

DE VOS EN DE WOLF

Toen Isegrim, de wolf, oud was geworden, trok hij zich terug in een hol in de rotsen. Hij had er ook een flinke voorraad eten opgeslagen, zodat hij het er goed van kon nemen en niet elke dag door weer en wind op jacht moest.

Een sluwe vos sloop voorbij en zag de oude wolf zitten.

„Wel, Isegrim," lachte de vos, „het is al lang geleden, dat ik je heb zien jagen. Ben je soms ziek?"

„Ja," zuchtte de wolf, „het gaat niet best met me, maar ik hoop, dat de rust mij goed zal doen. Ik word oud."

Reintje sloop lachend verder, regelrecht naar 'n stevige schaapherder, die op de wolletjes paste.

„Luister eens," zei de vos tot de schaapherder, „nu kun je je kans waarnemen."

En hij vertelde, waar er een oude, zieke wolf lag. De schaapherder nam zijn geweer, trok naar het hol en doodde de wolf.

Daags daarna liep Reintje weer naar het hol en installeerde er zich. Hij genoot van de poets, die hij de oude wolf had gebakken, maar .... niet lang.

Want de schaapherder, die Reintje net zo min vertrouwde als de wolf, hield hem in de gaten en het duurde niet lang of Reintje onderging precies hetzelfde lot als de oude Isegrim.

Had Reintje daar niet een beetje om gevraagd?

We kunnen beter geen gemene streken uithalen tegenover anderen, want vroeg of laat vallen we zelf in de kuil, die we voor anderen hebben gegraven. Wanneer het ons niet precies naar wens gaat, is dat erg, maar wanneer dat is door eigen schuld, is het dubbel erg.

Wie slim is, gebruike zijn slimheid om goed te doen en anderen te helpen en als de nood aan de man komt, zal hij op zijn beurt geholpen worden.

ONZE WONDERE WERELD

HET EILAND DER STENEN TORENS

OP HET EILAND SARDINIË VINDT MEN NOG OVERBLIJFSELEN VAN EEN OORLOGZUCHTIG, ONBEKEND VOLK, IN DE VORM VAN STENEN BOUWSELS, DIE AL OUD WAREN, TOEN ONZE TIJDREKENING BEGON.

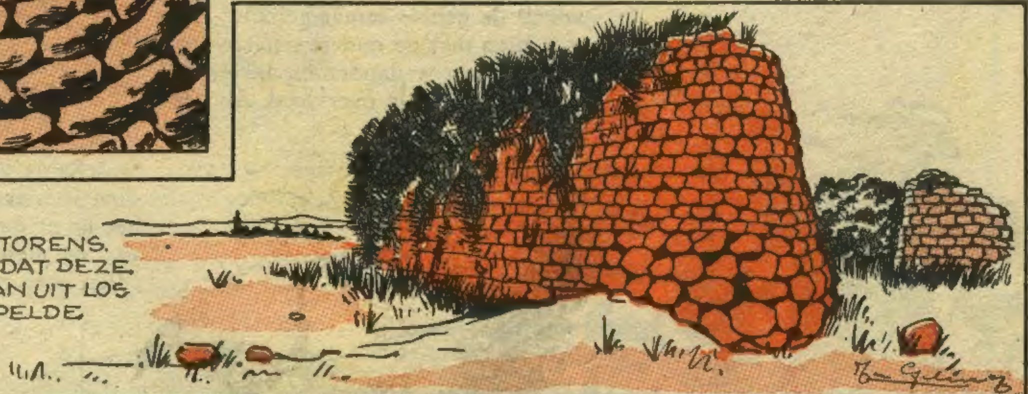
EEN GEHEIMZINNIG FORT VAN ONGEWONE VORM. LET OP DE NAUWE TOEGANG. MEN MOEST ER ZICH SOMS DOORHEENWRINGEN.

KEGELVORMIGE DAKEN, GEZIEN VAN ONDER NAAR BOVEN, MET HET LICHT IN DE TOP.

OOK IN NOORD-SCHOTLAND VINDT MEN DITZELFDE SOORT STENEN TORENS. DIT OVERBLIJFSEL IS 17 M HOOG EN HEEFT EEN DOORSNEE VAN 20 M.

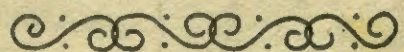

STADSMUREN MET RONDE HOEKTORENS. MERKWAARDIG IS, DAT DEZE BOUWSELS BESTAAN UIT LOS OP ELKAAR GESTAPELDE BLOKKEN.

BRONZEN BEELDJES, GEVONDEN IN DE NABIJHEID DER STENEN BOUWWERKEN, WIJZEN ER OP, DAT DIT VOLK BEHOORDE TOT EEN RAS VAN KRIJGSLIEDEN OF ZEEROVERS.

DE JACHT GEOPEND

DOODSANGST IN 'T BOS EN OP DE VELDEN

Wanneer we 's zomers door de bossen en over de velden dwalen, schiet er af en toe een haas of konijn voor onze voeten weg of schrikken we van een patrijs, die plotseling vlak voor ons de lucht in fladdert. Daar bleef het dan ook bij. Wel wordt al dit wild in de zomer door sterkere vogels en dieren achtervolgd. Maar de mens moet er af blijven.

Dat verandert als de herfst over het land komt. De jacht wordt dan geopend. En heel het jagersgilde trekt bos en heidevelden, akkers en weilanden in, om het wild onder schot te krijgen. Het is dan met de rust van hazen en konijnen, fazanten en patrijzen helemaal gedaan.

Vooral als een drijfjacht wordt gehouden, komt er grote angst onder het dierenvolk.

Een groot aantal helpers van de jagers, de zogenaamde drijvers, omsingelen een bos en slaan met hun knoestige stokken op bomen en struiken. Honden blaffen en gaan te keer, alsof ze wild geworden zijn.

De oude hazen verbergen zich angstig om zoveel plotseling lawaai in het leger en de konijnen vluchten in hun holen.

Maar als het gedruis erger wordt, vinden ze ook daar geen rust en vluchten het bos in of de heide op, waar geen drijvers zijn. Daar worden ze echter gevonden door de jagers, die met een welgemikt schot hagel een einde maken aan hun leven.

Zo gaat het door, een ganse dag!

Heel veel dieren vallen ten prooi aan het dodende lood van de jagers.

Ook onder de fazanten en patrijzen komt schrik en doodsangst.

Een prachtig leventje hebben deze vogels de gehele zomer gehad.

Samen met de ouders scharrelden ze rond over weilanden en akkers en vonden voedsel in overvloed. Als het weer erg warm werd, lagen ze de middagen te verdoezelen in de zon aan een slootkant of op de heide. Wel werd een enkel jong weggegrepen door een havik, een sperwer of een vos, maar de overblijvenden groeiden snel op, tot spijt van de boer, maar tot grote vreugde van de jagers.

Als de jacht wordt geopend, vallen er vele vogels, omdat ze er niet op voorbereid waren, maar naarmate de herfst verstrijkt, worden ze schuw en ril. Dan laten ze zich niet meer zo gemakkelijk verschalken.

Toch worden de kluchten — zo heet een familie patrijzen of fazanten — sterk uitgedund en soms valt zelfs de haan naar beneden.

Snel schieten de goed afgerichte jagershonden er op af en brengen de vogel bij hun meester.

Tot de avond valt en de geweren ophouden te knallen.

Dan wordt het weer stil in het bos en de dieren zoeken hun nesten en elkander weer op.

Totaal uit elkaar geschoten kluchten verenigen zich, om zo sterker te staan in de strijd om het leven en spoedig is de doodsangst weer vergeten.

Voorzichtig en schuchter zingt een late lijster weer zijn lied in de top van een hoge den en het rillende lijfje van de eekhoorn komt weer tot rust.

Is het werk van de jagers misschien misdadig? Verre van dat. Het is goed en nuttig, dat een al te sterke verbreiding van deze dieren wordt tegengegaan, omdat ze nu niet bepaald nuttig mogen heten en omdat anders ook het voedsel voor hen te schaars zou worden. En bovendien is hun vlees zeer smakelijk en het komt dus na de jacht ten nutte van de mens. Maar voor de dieren is het geen pretje!

v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

AMELIA EN MELANIA

Bij Eefje's tante was een tweeling geboren, twee zusjes. Eefje liep het glunder aan haar vriendinnetjes op het schoolplein te vertellen. „'t Zijn toch zulke schatjes. Ze lijken sprekend op elkaar: precies hetzelfde wipneusje, dezelfde blauwe oogjes, dezelfde smalle oortjes, hetzelfde bolle kinnetje. Je zou ze niet uit elkaar kunnen houden, als de ene al niet een flinke haardos had, pikzwart. Tante heeft die zwarte Melanie genoemd. Dat is een heel zoet meisje; ze ligt maar stil in haar wiegje te kijken of te slapen; je hoort ze niet. De andere heet Amelia; die is nog bijna helemaal kaal. Anders een echte drukteschopster; ze trappelt met haar voetjes en ze friemelt met haar handjes en ligt geen ogenblik stil. Gek toch, dat twee tegelijk geboren zusjes na twee, drie dagen al heel verschillende karaktertjes blijken te bezitten."

Meester Dierx had ongemerkt staan luisteren en in het namenkwartiertje feliciteerde hij Eefje met haar beide nichtjes. „Je tante schijnt aan ieder van de kleintjes de naam gegeven te hebben, die haar het beste past," zei hij. „Melanie, Melania is een Griekse naam; hij komt van melas: zwart en betekent dan ook: de zwarte. Melanie onderscheidt zich van haar zusje enkel door haar zwarte haar, dus die naam, de zwarte, is wel bijzonder goed gekozen.

Amelia — wat op de duur wel Alie of Amy zal worden — is ook al een naam, die voor het andere zusje geknipt lijkt. Die is immers zo druk en beweeglijk. Welnu, Amelia betekent de bedrijvige, de werkzame. Dit is een Germaanse naam, afkomstig van de stam: amal, werk.

Wanneer je tante met opzet die namen voor haar dochtertjes genomen heeft, Eefje, dan heeft zij ze allebei op de meest rake wijze in hun naam getekend."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DRIJFJACHT OP WOLVEN

De oude wilde wolf was een inboorling van de Germaanse wouden. Bij nacht sloop hij de schaapskooien binnen, baande zich een weg door wand en omheiningen en maakte honden en geiten, hoenders en ganzen tot zijn prooi. Zelfs de mens was niet veilig voor hem en het gebeurde niet zelden dat Isegrim, in een onbewaakt ogenblik, een kind uit de wieg wegsleepte.

Met boog en knuppel maakte de mens jacht op hem, zette klemmen uit en groef valkuilen, maar het hielp niet veel. Er waren grote drijfjachten nodig om de rovers bij honderden tegelijk te vernietigen. Dan riepen edelen en vrijen de onderhorigen samen, verzamelden hun herdershonden, en de streek die men wilde zuiveren werd aan twee kanten afgezet door mannen met knuppels en bijlen, vlegels en vorken. Aan het eind van het jachtterrein spande men nog sterke netten tussen het geboomte. En dan ging het er op los. Te paard, met boog en wolfspriet. Het gebeurde niet zelden, dat menige trouwe hond niet van zo'n jacht terugkwam.

Tot in de middeleeuwen verschenen de wolven tot voor de poorten onzer steden. In Januari 1646 hadden zij zelfs de brutaliteit om met z'n vieren een jager aan te vallen en te verscheuren. Gevangen wolven werden vaak opgehangen, soms zelfs door de beul. In 't midden van de achttiende eeuw begonnen de wolven zeldzamer te worden, ofschoon de Meierij van Den Bosch er nog veel last van had. Geleidelijk echter verminderden ze en op het eind der achttiende eeuw bleken de nog voorkomende exemplaren alleen nog verdwaalde vreemdelingen te zijn, die zich per ongeluk binnen 's lands grenzen hadden gewaagd.

Vonkje

de vrolijke vrijbuiter

Terwijl Vonkje met haar vriendinnetjes en Jackie naar de ijsrevue zit te kijken, wordt zij weggeroepen. Haar kameraadjes vrezen, dat zij door Maggie is ontvoerd.

1 Jantha, Lola en Jackie hebben geruime tijd het voetspoor gevolgd. Dit leidt tenslotte over een veld, waar de sneeuw heel hoog ligt. „Ik ben er wel haast zeker van, dat Maggie Vonkje heeft meegenomen," zegt Jantha.

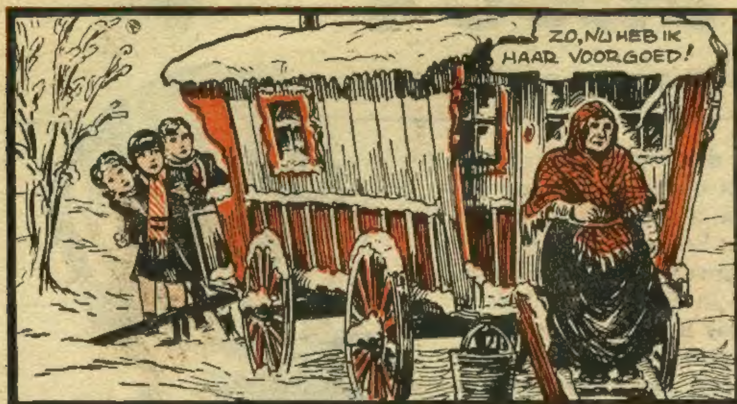
2 De sneeuw ligt erg hoog en Lola kan haast niet vooruitkomen. Jackie neemt haar bij de arm en Jantha kent geen rust. „We moeten Vonkje vinden," zegt ze koppig. „We geven het niet op."

3 Intussen zit Vonkje mistroostig in de woonwagen van de zigeunerin. „Je zult nu in het circus moeten optreden en geld voor me moeten verdienen, Vonkje," zegt Maggie. „Je zult me niet meer ontsnappen."

4 Vonkje is helemaal moedeloos. Ze denkt aan haar vriendinnetjes. „Ze zullen niet weten, waar ze moeten zoeken," zegt ze verdrietig, terwijl ze op het ruwe bed van Maggie zit. „Ik kom hier nooit meer weg!"

5 Vonkje had eens moeten weten, dat Jackie, Jantha en Lola vlak bij haar waren en dat ze zelfs Maggie hoorden zeggen: „Nu heb ik haar voorgoed, niemand weet waar ze is.”

6 Als Maggie de wagen verlaat om het paard te halen, probeert Jackie de deur te openen, maar die is op slot. „Hoe jammer!” zegt Lola. „Nu weet Vonkje niet eens, dat we in de buurt zijn.”

7 Maggie komt met het paard aan de hand terug en Vonkje's kameraadjes moeten zich weer verbergen. En voordat zij weer een poging kunnen doen om Vonkje te bevrijden, zet tot hun schrik de wagen zich in beweging.

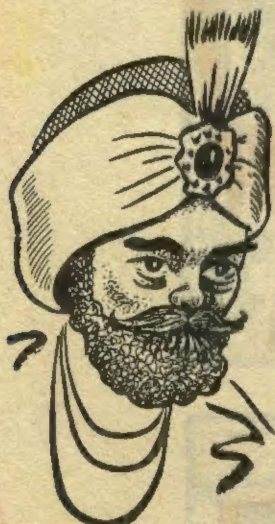

8 Maar Vonkje heeft de stemmen van Jantha en Lola gehoord. Ze vliegt naar het raam en weet hun nog toe te roepen, dat ze op weg is naar het Ster-circus in Moorstad. De wagen bijhouden is onmogelijk.

De „arme" broer

DOOR J. TOEBOSCH

In een stad in het Oosten woonden vijf broers, Emid, Nahas, Sidi, Hamid en Amin. Vier van hen waren zeer welgesteld; maar ze waren ook gierig en hebzuchtig en hadden niets over voor een ander. Geheel anders was Amin, de jongste van de broers. Hij was een arme stakker, die alle moeite had om met zijn gezin rond te komen, maar hij was vriendelijk, goedhartig en behulpzaam. Bij zijn broers was hij niet in tel. Ze schaamden zich voor hun arme broer en hadden liever, dat hij niet bij hen kwam, en hun kinderen

mochten niet omgaan met de arme neefjes en nichtjes.

Ze hadden nog een broer. Selim, zo heette die, was op een na de oudste. Hij was heel jong de wereld ingegaan en had al jaren lang geen teken van leven meer gegeven. Alleen hadden zijn broers wel eens horen vertellen, dat hij in Damascus woonde en een van de rijkste kooplieden van deze stad was.

Daar kreeg op zekere dag Emid, de oudste van de broers, bezoek van een man die vertelde, dat hij uit Damascus was gekomen met een karavaan, die de stad zou aandoen. De karavaan had enige uren vandaar halt gehouden en daar hij in de stad zaken had, was hij vooruitgereisd. Hij vertelde verder, dat Selim zich bij deze karavaan bevond en hem verzocht had, zijn broer Emid te zeggen, dat hij tegen de avond van de volgende dag hem en zijn andere broers in het ouderlijk huis zou bezoeken. Ook wist de man nog te vertellen, dat Selim zeer rijk was.

Daags daarna waren de vijf broers in het huis van Emid bijeen. 't Is te begrijpen, dat het er druk toeging. Selim was zeker schatrijk en zou natuurlijk voor zijn broers en hun vrouwen en kinderen prachtige geschenken meebrengen. Maar nu kwam de vraag, bij wie hij zijn intrek zou nemen. Emid meende, dat hem die eer toekwam, omdat hij de oudste was en in het ouderlijk huis woonde. Maar dat waren de anderen niet met hem eens. Nahas beweerde, dat zijn woning geriefelijker en beter gelegen was. Sidi verzekerde, dat Selim het beste bij hem kon komen, omdat hij geen kinderen had en het dus bij hem het rustigste was. Maar Hamid, die acht kinderen had, meende, dat het voor Selim nergens zo gezellig kon zijn als bij hem en dat het bij Sidi veel te stil was. Wat Amin betreft, die kwam natuurlijk niet in aanmerking. Die kon immers iemand als broer Selim niet fatsoenlijk ontvangen.

Terwijl ze zo nog zaten te praten en er alleen aan dachten, hoe ze het best de rijke broer zouden inpalmen, kwam een bediende zeggen dat de verwachte gekomen was. Een ogenblik later trad deze binnen en nu stonden allen op om hem te omhelzen en welkom te heten.

Broer Selim moest nu plaatsnemen in de gemakkelijke stoel, die voor hem was klaargezet. Maar .... wat zag de rijke broer er vreemd uit ....! Zijn mantel was van ruwe stof en scheen al lang dienst te hebben gedaan; met zijn tulband was 't hetzelfde en zijn schoenen waren gescheurd. Neen, ze hadden hem zich heel anders voorgesteld.

Even later zat Selim te vertellen. Maar wat hij vertelde, was treurig. 't Was slecht in Damascus. Enkele rijken, maar duizenden en duizenden armen. Er was niets te verdienen. Veel rijkdom was maar schijn. Veel handelslui waren achteruitgegaan. Ook hij had klappen gehad en grote verliezen geleden. Een karavaan, die koopwaren van hem vervoerde, was in handen van rovers gevallen en iemand, die zijn volle vertrouwen bezat, had hem voor een grote som opgelicht.

De broers trokken lange gezichten. Zulk een verhaal hadden ze niet verwacht.

„En nu," zei Selim tenslotte, „wilde ik vriendelijk vragen, wie van jullie me in zijn huis wil opnemen. Ik ben met weinig tevreden. Een dakkamertje om te slapen en wat eten .... meer heb ik niet nodig. En ik wil ook nog wel wat in huis en in de winkel helpen."

Enige minuten was het stil. Emid was de eerste, die sprak.

„Hoor eens, Selim," zei hij, „ik

zal 't maar net zeggen, zoals ik 't meen. Je hebt ons niet mooi behandeld. Jarenlang heb je niets van je laten horen en nu je doodarm terugkomt, zou je graag hebben, dat we je onderhielden. Maar daar dank ik hartelijk voor."

„Ik begrijp niet, dat je nog hier durft komen," zei Nahas. „Toen je in Damascus de grote man was, dacht je niet aan ons, maar nu je niets meer hebt, zijn we goed. Maar nu kun je me ook gestolen worden."

„Ik heb zelf te weinig ruimte," zei Hamid. „Maar al had ik tien kamers over, dan nam ik je nog niet."

„En ik wil je evenmin," zei Sidi. „'t Kan me niet schelen, waar je terechtkomt, maar bij mij niet."

„Ik ben, zoals je weet, klein behuisd en heb 't niet breed," zei nu Amin. „Maar broer Selim kan bij ons komen en met ons meeëten, als hij onze schrale pot voor lief wil nemen. En hij kan blijven zolang hij wil. Maar misschien krijgt hij wel gauw een betrekking."

De andere broers lachten spottend en Sidi zei zacht, maar toch luid genoeg, dat ieder het kon horen: „Dan zijn er twee armoedzaaiers bij elkaar."

„Ik dank je hartelijk voor je aanbod, beste Amin," zei Selim, „en ik zal er gaarne gebruik van maken. Maar je zult niet lang last van me hebben, want ik heb al een huis gekocht."

De anderen keken verbaasd op. „Een huis gekocht....?" vroeg Emid.

„Ja, het huis tegenover de grote bazar, het schoonste van de stad. Ik ben, voor ik hier kwam, bij de kadi geweest, zoals je weet, een oude vriend van me. Hij vertelde me, dat het huis te koop was en dat hem was opgedragen het te verkopen. Ik heb 't gekocht en zodra het opgeknapt en gemeubeld is, ga ik het bewonen."

„En zoëven praatte je net, of je doodarm was," zei Sidi. „Je had grote verliezen geleden, je was bestolen en opgelicht.... Heb je ons dan maar wat wijs gemaakt?"

„Nee, ik heb je niets wijs gemaakt. Wat ik verteld heb, is waar. Maar welke koopman heeft nooit tegenslag? Ik heb goede zaken gemaakt, mijn zaak in Damascus voordelig van de hand gedaan en ben nu een rijk man en geen armoedzaaier, beste Sidi."

„Maar waarom behoefde je je dan zo arm voor te doen?" vroeg nu Nahas.

„Omdat ik eens wilde zien, hoe mijn broers me zouden ontvangen, als ze meenden, dat ik arm was teruggekomen. En nu ik dat gezien heb, ga ik maar weer heen."

Maar nu begon Elim. Selim moest het hem toch maar niet kwalijk nemen. Ze hadden 't zo kwaad niet gemeend. Elim was ook zo onverwachts met zijn verzoek gekomen, dat ze geen tijd hadden gehad, er over na te denken. Elim kon dadelijk bij hem komen. Hij had in zijn huis plaats genoeg. En de andere broers praatten al even mooi en waren allen even blij, dat Selim weer bij hen was en wilden niets liever dan hem in alles van dienst zijn. In alle geval, zei Emid tenslotte, moest hij deelnemen aan het feestmaal, dat hij, om de terugkomst van hun broer te vieren, had laten gereedmaken.

„Dat moeten jullie dan maar op mijn gezondheid gebruiken," zei Selim lachend. „Maar nu ga ik met Amin mee, om met zijn vrouw en kinderen kennis te maken. Beste broers, ik wens je verder een gezellige avond. Tot ziens."

En vriendelijk met de hand wuivend ging hij met Amin heen. Maar dat de broers in geen prettige stemming achterbleven en dat het feestmaal hun nu maar half smaakte, behoeft wel niet gezegd.

Selim nam nu voorlopig zijn intrek bij Amin. De eerstvolgende dagen zocht hij oude vrienden op en hielp enige, die achteruitgegaan waren. Toen zijn huis opgeknapt en van keurige meubelen voorzien was, betrok hij het met een paar bedienden. Hij meende, dat zijn broers nu een goede les hadden gehad en wilde daarom de vrede herstellen. Hij nodigde hen dus in zijn huis op een feestje en hier werd besloten, dat geen woord meer over het gebeurde gesproken zou worden.

Van nu af waren de zes broers de beste vrienden.

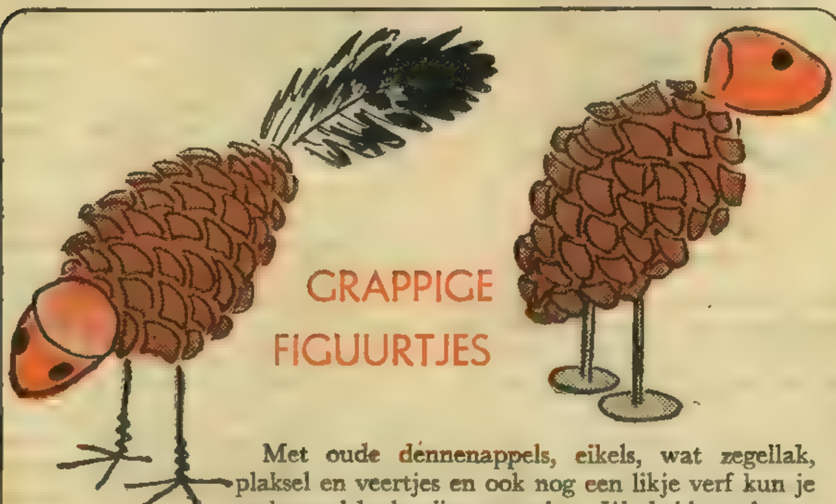
Toen kort na zijn terugkomst een goed beklante winkel te koop kwam, kocht Selim deze voor Amin. En daar Amin zijn zaken goed behartigde, was hij na weinige jaren even welgesteld als zijn broers.

De kleine knutselaar

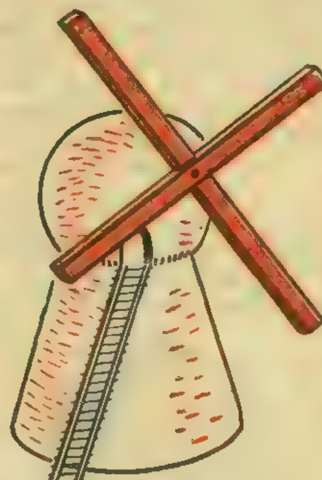

GRAPPIGE FIGUURTJES

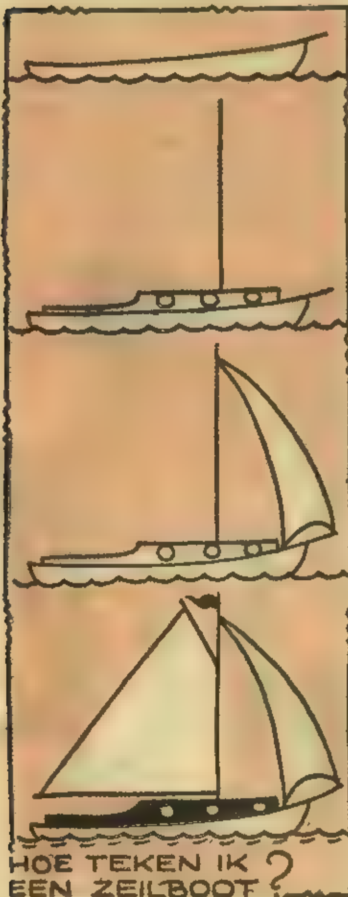
Met oude dennenappels, eikels, wat zegellak, plaksel en veertjes en ook nog een likje verf kun je verbazend leuke dingen maken. We hebben al eens een serie van die maaksels gegeven. Hier zijn er nog een paar, die erg grappig zijn. Twee kuikentjes. De poten maak je van stukjes koper- of ijzerdraad. Je kunt ook spijkertjes gebruiken met brede platte koppen. Je weet wel, het soort, dat je gebruikt om asfaltpapier vast te spijkeren. Met het plaksel maak je de veertjes vast. Tenslotte maak je alles mooi geel.

DAAR BIJ DIE MOLEN

Met kurken of stoppen kun je aardige voorwerpen maken. Met de stop van een champagnefles bijvoorbeeld kun je een leuk molentje vervaardigen. Dat gaat heel makkelijk.

De wieken maak je met 'n paar lucifers, die je kruisgewijze vastmaakt met een speld en in de kop van de kurk steekt. Ook de trap moet je maken van twee lucifers, die je verbindt door spelden. Die spelden vormen dan tevens de treden van jullie trap. Boven in de kop, daar waar de trap er tegenaan leunt, heb je een stukje kurk weggesneden, waarin de trap precies past. Je kunt er ook nog deurtjes en ramen op aanbrengen van gekleurd papier.

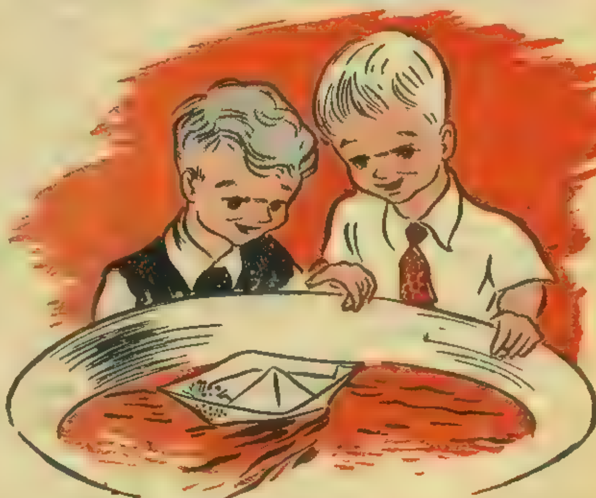

HET VARENDE BOOTJE

Vouw van papier een bootje, zoals de tekening aangeeft en maak met een naald in de achtersteven een aantal kleine gaatjes.

Zet nu het bootje in een teil met water en leg tenslotte in de achtersteven een dotje in spiritus gedrenkte watten. Je zult dan zien, dat 't vaartuigje vanzelf begint te varen en daarmee doorgaat totdat het grootste gedeelte van de spiritus uit de watten is verdwenen.

De verklaring van dit verschijnsel is nog een beetje te geleerd voor jullie, maar het is met dat al een leuke proef, die je zelf kunt nemen.

DE BERENLEIDER EN ZIJN BEER

Op deze plaat zie je Bruintje met zijn geleider.

Ze reizen samen het land door en overal vertoont Bruin zijn kunstjes, die de berenleider aardig wat geld in het laatje brengen, want alle toeschouwers, de volwassenen en de kleinen, offeren graag een penningske, wanneer ze Bruin en zijn baas samen op stelten hebben zien staan.

Een beer op stelten is dan ook wel een wonderlijk schouwspel! En het zal de baas wel heel veel moeite, geduld en tijd gekost hebben dit wonderlijke kunststukje de logge zoolganger bij te brengen.

Wanneer je het tweetal nog niet in levenden lijve in je woonplaats mocht hebben zien verschijnen, kun je met behulp vandeze plaattoch hun kunststukje aanschouwen.

Begin dan maar eerst deze bladzijde op dun karton te plakken en haar dan onder een stapel boeken te leggen, tot zij goed vlak opgedroogd is.

Dan vraag je aan moeder even een dunne breinaald te leen en prikt in het middelste cirkeltje van alle witte lipjes, die je rondom de berenleider en zijn Bruintje ziet, een gaatje. Ben je hiermee klaar, dan knip je de twee dubbele figuren langs de omtrek uit, waarbij je zorgt, dat alle witte lipjes aan de figuren blijven zitten en elke dubbele figuur een geheel blijft.

Zowel boven het hoofd van de man als boven de kop van de beer zie je een wit stippellijntje, waarlangs je de figuur dubbel moet vouwen, zoals model 1 rechtsboven toont.

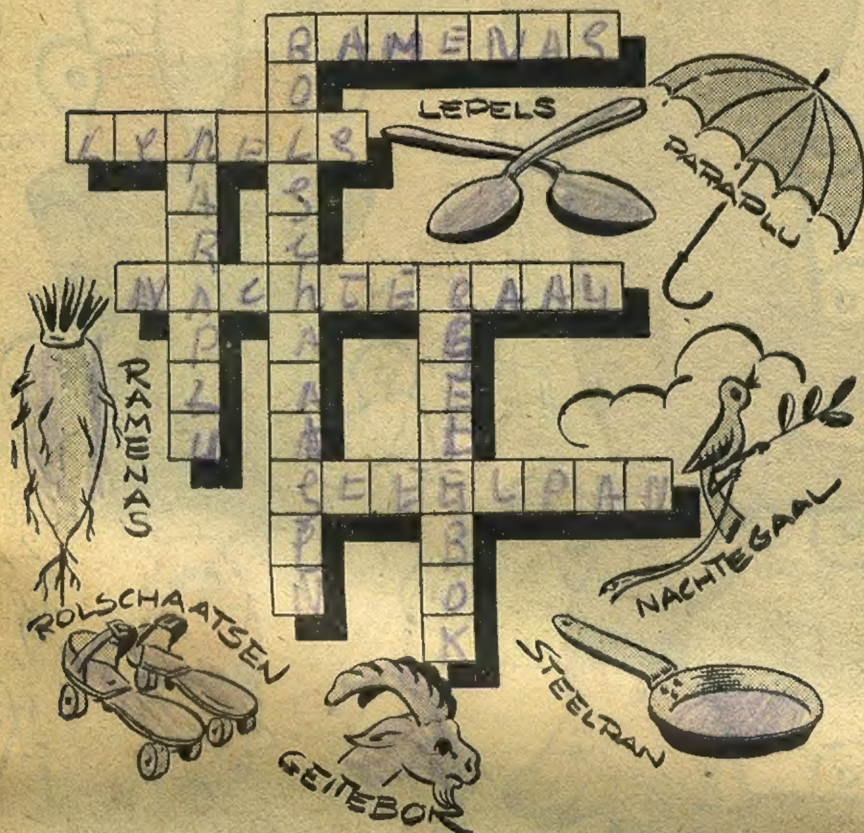
Nu neem je een zestal strohalmen, rietjes of heel dunne stokjes; drie voor elke figuur.

Twee dezer rietjes worden als stelten door de witte lipjes van de benen gestoken, precies als model 3 in het midden bovenaan laat zien. Het derde en langste rietje, dat als staf dient, schuif je door de lipjes aan de arm van de berenleider en aan de voorpoten van de beer.

Model 2 geeft aan hoe zo'n figuur er dan uitziet. Bruintje en zijn baas vormen dan een aardig groepje.

WIE PUZZELT ER MEE?

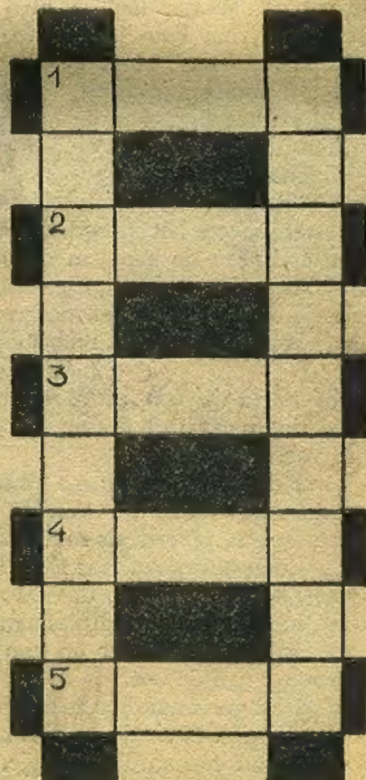

LADDERRAADSEL

Op elke sport van de ladder komt een woord te staan, dat uit drie letters bestaat (in elk hokje een letter).

1. Liefkozing, die je aan een poes geeft.
2. Het jong van een schaap.
3. Zegt de koe.
4. Een harde schreeuw.
5. Verbindt het hoofd met de rug.

Zo, heb je die woorden ingevuld? Dan gaan we verder. Er komt nu namelijk op de stijlen van de ladder een gezegde te lezen van boven naar beneden. Maar .... er ontbreken letters! Toch wed ik, dat je dat gezegde makkelijk vindt. Voor alle zekerheid vertel ik je nog even, dat bij de letters, die ontbreken, de medeklinkers l en s zijn en dat in dat gezegde nog de volgende klinkers voorkomen: e, e, i, i, o en ij.

WAAR STAAN DIE WOORDEN?

Dit zijn zeven namen, die jullie moeten invullen in de daarvoor bestemde hokjes. Dus van links naar rechts of van boven naar beneden. Waar dat precies is, moeten jullie nu maar eens zelf uitkienen. We geven geen cijfers aan. Kijk naar de lengte van de woorden.

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

Oplossing Spreekwoordenrebus uit ons vorig nummer

DE DRAAK STEKEN MET IETS

Deze uitdrukking wil hetzelfde zeggen als: de gek met iets steken. Ze is afkomstig uit de middeleeuwen, toen in kerkelijke en wereldlijke optochten steeds een groep voorkwam, welke Sint Joris met de draak voorstelde. Die draak was echter maar een nagemaakte, met stro gevuld, en als Sint Joris met zijn lans naar de draak stak, dan was het eigenlijk maar een beetnemen van de omstanders, want de draak was volkomen ongevaarlijk.

ZOEK EENS UIT WAT BIJ ELKAAR HOORT

1. Betuwe	a. Bloemen
2. Drente	b. Punter.
3. Groningen	c. Kersen
4. Ierseke	d. Tsaar Peterhuisje
5. Aalsmeer	e. Oesters
6. Hoogezand	f. Hunnebedden
7. Giethoorn	g. Martinitoren
8. Zaandam	h. Veen
9. Alkmaar	i. Steenkool
10. Eindhoven	j. Kaas
11. Heerlen	h. Gloeilamp

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

CIJFERRAADSEL

```
    9 + 4 + 2 = 15
    1 + 8 + 6 = 15
    5 + 3 + 7 = 15
+   —   —   — +
   15  15  15
of
    9 + 1 + 5 = 15
    4 + 8 + 3 = 15
    2 + 6 + 7 = 15
+   —   —   — +
   15  15  15
```

INVULRAADSEL

1. Stout, 2. Enkel, 3. Brood, 4. Beker, 5. Slaap. SNOEP.

DIAGONAALPUZZLE

Van links naar rechts:
1. Stoel, 6. Een, 8. El, 10. Pa, 11. Kom, 12. Bef, 13. Er, 15. Te, 16. Heg, 18. Baken.

Van boven naar beneden:
2. Te, 3. Oef, 4. En, 5. Deken, 7. Tafel, 9. Lor, 10. Pet, 14. Lek, 16. Ha, 17. Ge.

WAAR ZIJN ZE ALLEMAAL?

We rijden, al is het bitter koud,
Naar grootvaders huis met paard en slee;
Al over de brug en dwars door het woud
En dwars door de sneeuw neemt het paard ons mee

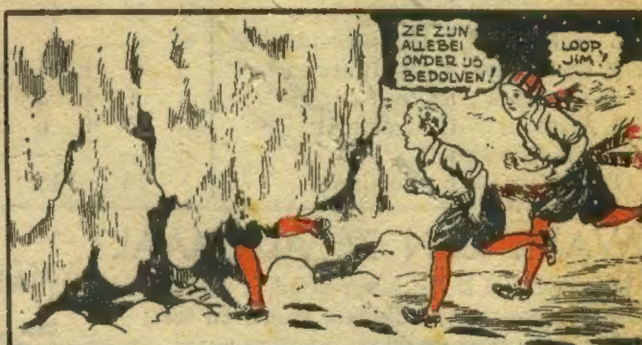
Waar is dat paard? En waar zijn: moeder, vader, Jan en Mientje? En waar is de slee gebleven? Zoeken maar, meisjes en jongens, zoeken maar.

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

Daro rent op de oude man, die zich van geen gevaar bewust is, toe, om hem op de vallende stenen te wijzen en hem weg te slepen, voordat de sneeuw- en ijslaag hem bedelft.

Juist als hij hem bij de arm grijpt, ploft een hele massa naar beneden en van Daro en de oude man is niets meer te zien. Met een gil springt Jim naar voren, op de voet door Ned gevolgd.

Beiden werken wanhopig om de massa te verwijderen. Jim tracht de oude man te bevrijden en Ned pakt de enkels van Daro beet.

Als zij er tenslotte in zijn geslaagd, blijken de oude man en Daro ongedeerd. ,,'t Was maar losse sneeuw," zegt Daro geruststellend.

De wijze man toont zich dankbaar voor zijn redding. Hij neemt de jongens mee naar 'n grot, waar Daro hem de gouden bijl overhandigt.

Maar de man geeft hem aan Daro terug. ,,Ter beloning," zegt hij. Jim fluistert: ,,Vraag, wat de krassen er op betekenen, kapitein."

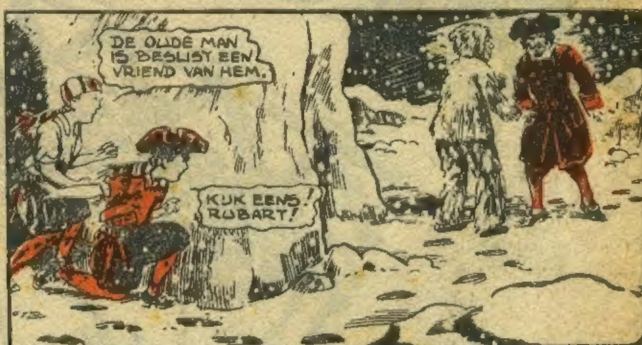
De oude man weet het niet. Hij tekent een boot en zegt: ,,Zulk een schip liet de bijl achter." ,,'t Lijkt wel 'n zeeroversschip," zegt Ned

Daro wil nu naar zijn schip terug, maar omdat een felle sneeuwstorm is opgestoken, nodigt de oude man hen uit de nacht bij hem te blijven.

Blij met die uitnodiging maken de drie kameraads het zich gemakkelijk. Jim slaapt onder een warme vacht en Daro en Ned praten over de gouden bijl. Plotseling horen ze buiten spreken.

Daro en Ned kruipen naar de ingang van de grot en daar zien ze tot hun verrassing de oude man in gesprek met Rubart. ,,Ze lijken vrienden, kapitein," fluistert Ned. ,,We moeten oppassen."